

Sygn. akt IV KK 401/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

Protokolant Anna Kowal

w sprawie M. K.

skazanego z art. 92a k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 grudnia 2016 r.,

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść skazanego

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w M.

z dnia 15 lipca 2015 r., sygn. akt II W (...),

- 1) uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. oraz w zw. z art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. i w zw. z art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w. umarza postępowanie,**
- 2) obciąża Skarb Państwa wydatkami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem nakazowym z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt II W (...), uznał M. K. za winnego wykroczenia z art. 92a k.w. i skazał go na karę grzywny w wysokości 100 zł. Obwiniony, w przepisany terminie 7 dni od dnia

doręczenia wyroku, zaskarżył ten wyrok sprzeciwem. W związku z tym, przewodniczący wydziału skierował sprawę obwinionego do rozpoznania na rozprawie, wyznaczając jej termin na 3 czerwca 2015 r. Wobec niestawiennictwa prawidłowo zawiadomionego obwinionego, Sąd w tym dniu, na podstawie art. 71 § 4 k.p.w., postanowił o prowadzeniu rozprawy zaocznie i rozpoczął przewód sądowy.

W dniu 8 czerwca 2015 r. do Sądu Rejonowego w M. wpłynęło, nadane w dniu 2 czerwca 2015 r., oświadczenie obwinionego o cofnięciu sprzeciwu od wyroku nakazowego z dnia 2 kwietnia 2015 r.

Pismem z dnia 9 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w M. poinformował obwinionego, iż cofnięcie sprzeciwu jest niedopuszczalne z uwagi na rozpoczęcie przewodu sądowego.

Następnie, w dniu 15 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w M. wydał zaskarżony wyrok zaoczny, który uprawomocnił się, wobec niezaskarżenia.

Kasację na korzyść ukaranego wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, zarzucając „rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w. w zw. z art. 94 § 3 k.p.w., polegające na rozpoznaniu sprawy na zasadach ogólnych i wydaniu wyroku zaocznego w sytuacji, gdy poprzednio wydany wobec obwinionego wyrok nakazowy stał się prawomocny, wskutek skutecznego cofnięcia sprzeciwu przez obwinionego M. K., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w.”. Podnosząc powyższe, skarżący organ wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., z powodu tego, że postępowanie co do tego samego czynu obwinionego zostało już wcześniej prawomocnie zakończone”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich okazała się zasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiło jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie określonym w art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z art. 506 § 5 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.w., sprzeciw od wyroku nakazowego w sprawie o wykroczenie może być cofnięty do czasu rozpoczęcia przewodu sądowego na pierwszej rozprawie głównej. Wyrok nakazowy, od którego

nie wniesiono sprzeciwu lub sprzeciw cofnięto, staje się prawomocny (art. 94 § 3 k.p.w.).

Pismo zawierające sprzeciw od wyroku nakazowego podlega takim samym rygorom, jak każde inne pismo procesowe. Znajduje do niego zastosowanie m.in. art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w., co oznacza, że termin do jego złożenia zostaje zachowany, jeżeli przed upływem terminu pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej.

W niniejszej sprawie pismo cofające sprzeciw zostało złożone w urzędzie Poczty Polskiej w dniu 2 czerwca 2015 r., a więc w sposób przewidziany w art. 124 k.p.k., z zachowaniem terminu określonego w art. 506 § 1 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.w., to jest przed rozpoczęciem w dniu 3 czerwca 2015 r. przewodu sądowego.

Zatem brak było podstaw, by stwierdzić niedopuszczalność cofnięcia sprzeciwu i dalej prowadzić odroczoną rozprawę.

Z dniem skutecznego cofnięcia sprzeciwu nastąpiło uprawomocnienie się wyroku nakazowego. Sąd obowiązany był w tej sytuacji na podstawie art. 62 § 1 k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 8 *in princ.* k.p.w., umorzyć postępowanie.

Dalsze procedowanie przez Sąd Rejonowy na zasadach ogólnych i wydanie wyroku zaocznego stanowiło rażące naruszenie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., zakazującego ponownego prowadzenia postępowania, jeżeli co do tego samego czynu, tej samej osoby zostało ono prawomocnie zakończone. Taka sytuacja procesowa zaistniała w niniejszej sprawie. Skutkowało to koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku zaocznego i umorzenia postępowania wobec M. K., toczącego się po wydaniu wyroku nakazowego.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.